

Uskrs

Katolički i pravoslavni vjernici u cijelom su svijetu proslavili Uskrs, blagdan Kristova uskrsnuća, koji je za kršćanske vjernike središte liturgijske godine i najveći blagdan. Kršćani slave Isusovo uskrsnuće kao temelj vjere.

U **karaševskim** selima crkve su bile prepune vjernika koji su došli obilježiti spomen na Kristovo uskrsnuće i blagosloviti uskrsni doručak. U Karaševu svečanu misu je predvodio vlč. Đuređ Katić, župnik

Ministranti za vrijeme procesije kroz Luku, u Karaševu

Za vrijeme uskrsne mise u Lupaku

Za vrijeme uskrsne mise u Lupaku

crkve Marijina Uznešenja. Na kraju uskrsne mise slijedila je procesija kroz Luku, predvođena svećenikom, koji je nosio Presveti Sakrament, dok su ministranti i vjernici s upaljenim svijećama pjevali uskrsne pjesme, prenoseći Krista svim ljudima, jer je upravo On rekao: „ Ja sam svijetlost svijeta. Tko ide za mnom imat će svijetlost života“.

Redakcija

Uskrsna misa u Karaševu

UREDNIŠTVO:

Glavni urednik: prof. Milja RADAN
Urednici: Ivan DOBRA; prof. Lina TINKUL;
Daniel LUKAČELA; Slavica TRAJA;
Jakob DOMANJANC
Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL
Fotoreporter: Ljubomir RADAN

Adresa: Karaševu, Središnje sjedište ZHR-a
Telefon: 040-255-232255; fax:040-255-232146

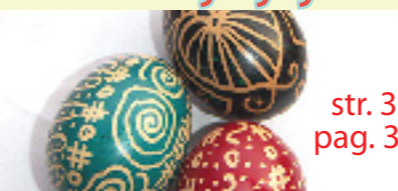
REDACȚIA:

Redactor principal: prof. Mihai RADAN
Redactori: Ivan DOBRA; prof. Lina TINCUL;
Daniel LUCACELA; Slavița TRAIȂ; Iacob DOMANEANTȂ
Tehnoredactor: Zlatko Nikola URSUL
Fotoreporter: Liubomir RADAN

Adresa: Carașova, jud .Caraș-Severin,
Sediul central al UCR
Telefon: 040-255-232255; fax:040-255-232146

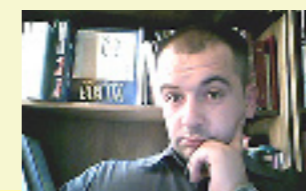
U ovom broju / În acest număr:

“Gađanje jajca”

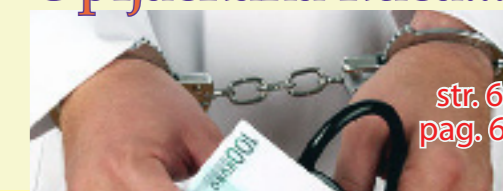
str. 3
pag. 3

O kazalištu života

str. 4
pag. 4

Opljačkana kuća...

str. 6
pag. 6

DVOJEZIČNO GLASILO KARAŠEVSKIH I TAMIŠKIH HRVATA
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

Godina: XI
Broj: 37
travanj 2007.
Anul: XI
Nr. 37
aprilie 2007

NACIONALNI NATJECAJ NAŠIH ŠKOLSKIH OLIMPIJACA ZA HRVATSKI JEZIK I KNJIŽEVNOST U KARANSEBEŠU

Od 10. do 12. travnja 2007. g. održao se školski natjecaj na hrvatskom jeziku, nacionalna faza, u starom kulturnom i vojnom centru Banata - Karansebešu, iako je bio predviđen održati se od 10. do 14. travnja.

Zajedno s našim olimpijcima, koji su 3. ožujka o.g. oprobali svoje vrline u znanju iz maternjeg jezika u karaševskoj Dvojezičnoj gimnaziji, u Karaševu, na nacionalnoj su fazi sudjelovali i olimpijci za ruski jezik i književnost Rusa-Lipovljanja iz nekoliko županija iz Moldavije i Dobrudže.

Na otvaranju nacionalnog natjecaja, pored predstavnika Mini-

nastavak na 2 str.

nastavak sa 1 str.

starstva Prosvjete i županijskih školskih vlasti, sudjelovao je i zastupnik ZHR-a, prof. Milja Radan, te kulturni ataše hrvatskog Veleposlanstva u Bukureštu, g. Vladimir Vlahutin. Obojica su srdačno pozdravila šansu koju rumunjske vlasti omogućavaju manjinskoj školskoj djeci i poželjela uspjeh svim sudionicima. Zastupnik ZHR-a osvrnuo se u svom govoru i na gruba gaženja pravila određena u Pravilniku, počinjena od strane organizatora naštetu učenika hrvatskema-njine, neredi koji ostavljaju dojam sudionicima da su obespravljeni, te da se do vrhunskih

u kojima se uči doslovce maternji hrvatski jezik i književnost i tri učenice iz rešičkih gimnazija u kojima se naš maternji jezik ne uči. U Karansebešu, na nacionalnu se fazu prijavilo 14 učenika, što predstavlja 70% od promoviranih. Razlog povlačenja 30% promoviranih učenika, svakako će otkriti profesori i sami učenici koji su se odrekli natjecanja. Znatiželjni smo saznati da li je to bio strah ili dojam nepravdi koje su počinjene na županijskoj fazi.

Nakon oprobavanja vlastitih snaga svakog od natjecatelja, zabilježeni su sljedeći rezultati: VII. razred: tri natjecatelja – tri zaslužene nagrade: I. nagradu: Bogdan Suzana, Karaševo; II. nagradu: Tinkul Ana Miliana, Karaševo; III. nagradu: Udovita Dragan Milovan, Karaševo.

VIII. razred: pet natjecatelja – tri nagrade i dvije dodatne: I. nagradu: Latchici Iasmina, Lupak; II. nagradu: Vatav Milan, Klokotič; III. nagradu: Mircioane Petru Mihai, Klokotič, te dodatne nagrade: Duma Maria i Paula Bunea, Lupak; IX. razred: jedan natjecatelj – nijedna nagrada, samo jedna dodatna: Hagegan Milena, Karaševo; X. razred: četiri natjecatelja – sve tri nagrade: I. nagrada: Babici Miryana, Gimnazija Traian Vuia, Rešica;

II. nagrada: Baica Slobodanka Liubita, Karaševo; III. nagrada: Rebegila Maria, Karaševo; dodatna nagrada: Calina Maria, Karaševo.

Vijeće Karaš-Severinske županije dodjelio je četiri posebne nagrade: Veliku nagradu: Babici Miryana, Rešica, i još tri nagrade: I.: Latchici Iasmina, Lupak, II. Bogdan Suzani, Karaševo i III. Bajki Slobodanki Liubici, Karaševo.

Zajedništvo će svoje već tradicionalne nagrade i daljnju potporu ovom poduhvatu, kojega je inače organizirao od samog početka, dodjeliti na kraju školske godine ispred svih kolega i roditelja nagrađenih natjecatelja.

Na kraju se natjecanja dogodio čudnovat gest županijskih vlasti, a to je povlačenje dodjeljenih šest jednomilijunskih nagrada, koje su najprije bile uručene, a potom zaustavljene.

Nazatvaranje finalnog natjecanja, generalni inspektor, prof. Gh. Magas, valjda iz straha da će čuti i o drugim gaženjima Pravilnika, uskratilo je mogućnost zastupniku ZHR-a da čestita nagrađenima i kaže barem dvije riječi nazočnima. Naš je savjet za generalnog inspektora da se od istine, makar i gorka ona bila, ne može pobjeći. Ako je ova prilika promašena, druga će biti iskorištena. I još dodajemo rumunjsku dosjetku: "Cine râde la urmă ...." .

UREDNIŠTO

U Prolazu stara vodenica

U prolazu vodenica bila prolažanjam brašno činila. Voda na žlijeb teče, karika se obrće, kamen brašno opuđa, prolažanjam nije vodenica tuđa. Oj, vodenico, zašto si se izgubila? Ti si nama dobra bila. Naronjena je vodenična jeruga. Prolažanjam ostala tuga. Tamo ostadoše dva kamena. Ta je vodenica uspomena!

(Vodenica u Prolazu napravena je 1880 godine, a radila do 1953. godine).

Obavijest

U subotu, 28.04.2007., u Središnjem sjedištu Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj iz Karaševa, održat će se **licitacija** za razrađivanje projekta za izgradnju **Centralnog Muzeja Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj**. Svi zainteresirani mogu podnijeti ponude do subote u **9 sati**, a licitiranje počinje u **12 sati**. Prihvatit će se najpovoljnija ponuda s ekonomskog aspekta.

Zanimljivosti

Zašto ja?!

Čovjek koji nije imao neprijatelja

Arthur Ashe, legendarni wimbledonski prvak u tenisu, umirao je od raka. Sa svih strana svijeta stizala su pisma i poruke s dobrim željama. U jednom je pismu stajalo:

„Zašto je Bog dopustio da baš Vas zapadne ta strašna bolest?!“

Arthur Ashe je odgovorio:

„Širom svijeta 50 milijuna djece počinje učiti tenis, 5 milijuna ih nauči tenis, 500.000 postaju profesionalni igrači tenisa, 50.000 bude primljeno u natjecateljski krug, 5.000 stigne do Grand Slama, 50 ih dosegne do Wimbledona, četvorica do polufinala, a samo dvojica do finala.“

Kad sam zadobio pehar kao jedan od dvojice, to jest, kao pobjednik finala, ja tada nisam pitao Boga: „Zašto ja?“

A danas, u vrijeme patnje, ne bi valjalo pitati Boga: „Zašto ja?“

Rječnik poznatih ljudi

Aladin – Junak iz poznate arapske basne „Tisuću i jedna noć“. Njegova je čarobna svetiljka imala moć ostvarivanja sviju želja.

Alexandru Lapușneanu – Vladar Moldavie između 1552-1561, glavni lik u istoimenoj noveli Costachea Negruzzi.

Alexandar Veliki (356-323 prije naše ere) – Vladar Makedonije i izvrstan vojskovođa, ostvario je veliki imperij koji se prostirao od Dunava pa sve do Inda (u Indiji). Njegov buran ali kratak život (od samo 33 godina) oslikan je u pučkom romanu u Egiptu, a poslije raznesen u sve evropske zemlje. Možemo napomenuti da je francuski pisac Jean Racin napisao 1665. godine tragediju Alexandar Veliki.

Ali – Baba – Lik orientalne basne „Ali-Baba i 40 lopova“ iz „Tisuću i jedne noći“. S poznatom izrekom „Sesame, otvori se!“ uspije otvoriti jednu špilju gdje su lopovi odlagali ukradeno blago. Tako on postane bogat, a ostalo blago podijeli siromasima.

Jedna bezazlena osoba hodala je trgovom, kad junapadne stranac stoljagom, i nemilo ju izudara. Stranca s toljagom predvedoše pred suca, gdje napadnuti izjavi:

„Zbilja ne znam zbog čega sam napadnut; jer na svijetu nemam ni ciglog neprijatelja.“

–To je i razlog zašto sam ga napao! dreknju okrivljeni.

–Oslobodite optuženika, reče sudac. Čovjek koji nema neprijatelja, nema ni prijatelja. Sudovi se takvima ne bave.“

Redakcija

Humor & Mudre riječi poznatih ljudi

Pecanje
„Perica peca ribe. Knjemu se približava policajac, te mu se obraća:

– Dobar dan, moram vas kazniti, ne smije se pecati ovdje!

– Pa ja ne pecam, učim svog crva plivati!!!

– Da! Svakako ćete dobiti kaznu jer vaš crv nema kupači kostim.“

Poslovica
Učitelj se obraća Perici:
– Reci nam jednu poslovicu, Perice.
– „Bez alata nema zanata“.
– Bravo, Perice! Može sad još jednu?
– „Pametnom je i jedna dovoljna!“

„Bog je iznenadio svijet (čovječanstvo) jednim djetetom, ne s jednom kataklizmom“

Martin Luther

„Ne koristi mač da bi skinuo muhu s kape“

Lao Tse

učit. Martin Vorga

Uskrsno je vrijeme. Sveta Crkva nas poziva da se veselimo jer je „ Uskrs dan što ga učini Gospodin, radujmo se i veselimo se u njemu“.

Isusovo je Uskrsnuće najveći i najslavniji događaj u povijesti Crkve. Najsjajniji i neoborivi dokaz Kristova božanstva i najsigurniji temelj naše svete vjere. Isveti Pavao to potvrđuje kada kaže: „Da Krist nije uskrsnuo, uzaludna bi bila naša vjera, uzaludno bi bilo naše propovijedanje“. Vjera u uskrsnuće je vjera prvih apostola, vjera prvih kršćana, vjera kršćana kroz dvadeset stoljeća...

U ovom vremenu radosti i veselja, 11. i 12. travnja 2007. godine, potpisnik ovih redova je imao u Klokotiču sastanak s 13 svećenika iz raznih rumunjskih biskupija s kojima je bio zajedno zaređen za svećenika 1977. godine. Zajedničku Svetu Misu su imali u četvrtak, 12. travnja, a vjernici iz Klokotiča su došli u velikom broju proslaviti 30. godine svećeništva koncelebranata.

30 godine svećeništva

Za vrijeme Mise, koncelebranti su zahvalili Bogu jer im je preko biskupa Jakaba Antala darovao svećenički red, ali i onima koji su prvi došli iz dalekih krajeva na ova mjesta i ovdje postali prvi stanovnici. Čuvajući svoju vjeru, govor i običaje naši su daleki predci na početku gradili salaše, kuće, crkve, škole, pa su sve to predali i

ostavili današnjim naraštajima na korišćenje. Božju ljubav i ljubav starih predaka, današnji je naraštaj dužan predati generacijama koje dolaze, jer će u tom slučaju i oni biti zahvalni i nama i Bogu, upravo kako smo i mi zahvalni našim prethodnicima.

Vič. P.D.

Opljačkana kuća Milje Bece iz Klokotiča

Stanem ponekad i pomislim da sam veoma sretan što na temelju svog odgoja stoji moja karaševska obitelj. Činjenica je da je upravo obitelj jezgro društva. Unutar tog jezgra razvio sam svoju osobnost i crpio pravila ponašanja, ophođenja, tolerancije, morala... OBITELJ je osnova odgajanja. Zato nas ima i odgojenih i manje odgojenih.

Pa što onda... Bogu hvala na raznovrsnosti ljudskog roda! Možemo se sada zapitati tko je uostalom taj vrhovni sudac koji će procijeniti je li nečiji odgoj

bio dobar ili loš? Koji je uopće taj standard kojeg bismo trebali primijeniti? Da li uopće postoji takav standard?

Ja mislim da postoji u obliku DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI. Mi smo Karaševci saznali o njima preko crkve, a obitelj nas je odgajala na njihovom temelju. Te smo zapovijedi poštivali i prenijeli kroz generacije tako da danas naša zajednica živi u skladu.

Sedma zapovijed glasi: NE UKRADI! Velika se većina nas pridržavala te naredbe pa zato u našim selima ljudi nisu previše strahovali da će im šta nestati iz kuće ili sa salaša. To je i razlog zašto je Marija Beca iz Klokotiča stavljala ključ ispod „porte“, kada bi

napuštala kuću. Gotovo svi mi tako radimo – odgovorili biste vi. Ništa loše u tom dok se pretpostavlja da naši susjedi poznaju sedmu zapovijed. A što ako u selo slučajno dođu stranci koji o tome blage veze nemaju?

Upravo se to dogodilo drugog ožujka, kada je u Klokotič navalila banda iz Strehaje (MH), tobože „trgovci“, čiji je glavni cilj bila pljačka. Saznavši da u kući Marije Bece nije bilo na trenutku nikoga, ušli su i pokrali zlato i sav novac (1800 €). Sreća je što u slobodnovrijemejedanodmještanina uobičajava bilježiti registracije auta stranaca koja ulaze u selo, pa je tako uspio zapisati i broj tablica auta lopova. To je pripomoglo policiji pri hapšenju kradljivaca. Od njih se jedino izvuklo zlato. Od novaca, nažalost, ni traga.

Na kraju vam samo želim reći, dragi karaševci, da oprezniji budete jer među nama haraju ionakvi kakvi ne spoznaše ni obiteljskog odgoja ni Božje Zapovijedi.

Daniel Lucacela

Gdje su djeca koja „gađaju jajca“?

Prošao je i blagdan Uskrsa. Dani brzo prolaze i odlaze. Posebno kada čekaš da što prije dođu. Uskrs je jedan od tih blagdana kojeg svatko čeka s nestrpljenjem. Isti osjećaj nestrpljenja svake godine i u meni budi blagdan Uskrsa. Ne znam zašto. Možda su sjećanja iz djetinjstva. Tada, prije Uskrsa, mi, djeca, smo se pripremali nekoliko dana prije za dan kada se „gađaju jajca“. Bile su to za nas male radosti koje su duboko ostale u sjećanju. I sada, nakon toliko vremena, prije nego što uđem u crkvu posjetim i pogledam kako se djeca hvale koji ima „naj lepo načukano jajce“, od guske ili kokoške“ i koj je „naj dobar gađač“. Bilo je

to tako sve do prošle godine. Ove godine, iz nepoznatog razloga, kada sam stigao ispred „komande“ i pogledao na lijevu stranu, tamo gdje se obično svake godine djeca okupljaju, nije bilo nikoga. Najprije nisam mogao povjerovati, nisam mogao shvatiti kako tako naglo, odjednom, nešto što misliš da ne može nestati nije više tu. Ali tvrda zbilja trijezni kao hladna voda. Običaj je nestao!

Je li to dobro ili loše? Možda je dobro, možda nije. Sigurno je loše kad bolje razmislim. Sada, dok pišem ove riječi, prisjećam se jednog događaja. Otvorio sam jednom ormar i izvadio iz njega stari čilim. Zaprepastio sam se, „srce me je zabolelo“, „moljak“ je pojeo čilim i napravio rupu u njemu, „cela pest

da propadne“ na onu drugu stranu. Nije se moglo ništa. Rupa je tu, ne može se više zakrpati.

Pada mi na pamet još jedan događaj, kojeg sam čuo prije neki dan, dok sam sjedio u sobi. Vani, jedna moja susjeda veli onoj drugoj: „...sećaš li se majko Stano kako je bilo neki put kad smo išli na smerljanje na Brod. Žene u beli košulja, mugurak i dubravnik na peklja, bele pole, bela košula. Siraka lume! Sedneš doli, prostreš trpeznik, ješ, piješ, se veseliš... i svi smo bili zdravi... a sad, što sad imamo... novac, koji ne la nikad da nim bude dosta...“. Velim ja, ako ljudima prošlost i stari običaji nedostaju, onda nije dobro kad ovako odjednom poneki običaj nestane kao „pesak između prsti“. Tko je onda kriv? Ja krivim „glad za novcem“. Njemački filozof Karl Marx, koji se ne spominje često (shvatit ćete zašto), na-

Majka budi sina

Majka budi sina,
Svoje čedo, malog Mikolu:
Ustaj sinko brzo
Valja ići u školu.
Rodilo se jarko sunce
Procvale su lijepe ruže
Ustaj, pa beri!
I uranjene ptice
pjesme pjevaju
Sve radosti tebe
nestrpljivo čekaju.

Petar Kalina

De voi pleca

Plec acum departe
Nu mă voi întoarce
Vreau să scap de toate
Și voi avea pace.

Undeva departe,
Voi fi numai eu
De voi totul mă desparte
Dar mă voi gândi mereu.

Casa, codrul, și-al meu lac
Rămân toate-n satul meu
Fac destinului pe plac
Și-mi voi urmări drumul.

Las părinții și prietenii
Doar ghitara o iau cu mine
Uit de fițe și pretenții
Și sper la tot ce e mai bine.

Mirul Zorița – Anca

pisao je jednu pametnu stvar koja mu se ne može oduzeti; napisao je da novac ima magijsku moć, da stvara i rastvara poput alkemijskog „kamen mudraca“. Ono što ne može sila može novac, ono što izgleda vječno, novac rastvori u tren oka i pretvori u nešto drugo. Eto, Marx je bio u pravu...

Kod nas je jedan običaj umro, ali što mu je zauzelo mjesto? Je li ostalo pusto kao kada posiječeš staru šumu i ostane gola poljana? Je li ostala rupa kao u mom čilimu?

Ostavljam pitanja bez odgovora.
prof. Iacob Domaneanț

Pogled iz kuta

O kazalištu života

Isus Krist, izdan od Jude i razapet, predstavlja : "Božju silu i Božju mudrost. Jer ludo Božje mudrije je od ljudi, i slabo Božje jače je od ljudi"(1 Kor 1,25).

Polako se bliži trenutak kada ćemo svetkovati dan "Duhova" ili silaska Duha Svetoga(Rusalije). Za sada je sve tiho, učenici se od straha pred židovima sakrivaju i zaključavaju. U njihovim mislima su trenutci Maslinskog Vrta, Judina izdaja, razbježano i uplašeno Isusovo stado, židovi koji su naredili da ih se uhapsi i osudi. To je naravan i vrlo opravdan strah jer kaže Mircea Eliade da su : "strah i naredba" ono što ljudi najbolje poznaju. One su bile na zemlji "čak i prije samoga jezika i govora jer ih drugačije psi i druge životinje ne bi razumjele." Da bi smo shvatili Uskrsnuće promatrali smo Križni Put. Također, da bi shvatili kako je Sveta Crkva doživjela polet i procvjetala na dan Duhova, vrijedno je promatrati učenike upravo u trenucima njihovog pada i slabosti.

Isusov Križni Put ne počinje tek na Veliki Petak nego već onda kada njegovi učenici ne mogu shvatiti zašto je za spas potrebna žrtva i muka. Tri godine im je govorio o Nebeskom Kraljevstvu, koji će se za sve nas otvoriti po njegovoj žrtvi, a Petar mu predlaže da zaobiđe Jeruzalem, jer postoji možda i drugi put prema cilju... Zato mu Isus odgovara: "Bježi od mene Sotono!" Nikome nije rekao tako stroge riječi, a rekao ih je svojemu dragome Petru... Tu je već vidljiva njegova

napuštenost i Križ! Oni ga više ne razumiju, boje se i njega i da će svojom smrću uništiti sve što su za tri godine sagradili. Najbolji primjer za to je Juda. Kada je osjetio da mu se zemlja ispod nogu « klata », on izdaje Isusa za novac i na taj način pere svoje ruke i ostaje čist u očima židova.

Dragi čitatelju, Isus je sve to znao od početka jer je dobro poznavao ljude, a Isusova sudbina, to je sudbina svakoga

KOD BLAŽENE DJEVICE MARIJE LURDSKE U KARAŠEVU

čovjeka koji ide putem pravednosti i istine: prije ili kasnije ostaje sam !! Najprije ga napuste poznanici, pa prijatelji, pa možda i njegova obitelj. Istina i pravednost nisu drage svakome jer « vrug » voli laž i tamu.

Moždase onda upitamo zašto je uopće vrijedno truditi se za istinu ? Kako me može takav križ spasiti, kad se sve oko mene pretvara u mržnju ?

E, tu je tajna žrtve i tajna Sv.Crkve ! Možda su učenici bili u strahu poslije Isusove smrti ali nitko od naroda nije za-

Tajna večera, Leonardo da Vinci

boravionjegovužrtvu.Svetopismo kaže da se na Rusalije, samo poslije Petrove propovijedi pokrstilo tri tisuće ljudi !!! A od tada se broj vjernika svaki dan množio. Narod nikada ne zaboravlja pravu žrtvu i njezinu vrijednost. Čekali su da se netko opet založi za dobro koje je činio Isus koji nas je do smrti volio. To je velika istina na kojoj je sagrađena naša Sv.Crkva. U njoj se i dan danas mole vjernici koji žrtvuju svoje vrijeme i pokazuju dobar primjer, da bi kasnije njihova djeca vjerovala u dragoga Boga.

Ako ovako razmišljamo, Petar koji je zatajio Isusa i Juda koji ga je izdao, nisu samo negativne osobe nego i velika pouka za sve nas jer svatko od nas ima « ispod kože » i Judu i Petra. Lažljivac « vrug » i dalje mudruje i spletkari, sve do dana današnjega ! Ima ljudi na ovome svijetu koji se nikada ne bi žrtvovali za dobro drugoga, nego bi sve uradili da njima dobro ide. Zapovijedali bi sve i svakome kako treba raditi, pa čak i dragome Bogu, a ako bi mogli, rekli bi tko će u Pakao ili Raj, tko u Svećenike ili ne.

Jedan je mladić upitao pravoslavnoga Biskupa: oče Biskupe, zašto sa istim ustima i pjevam i psujem, sa istom rukom i tučem i milujem ? Biskup mu odgovara: u svakom čovjeku postoje dva vuka koji se međusobno tuku. Jedan je bijel i dobar, a drugi je crn i zao. Mladić opet upita: koji će od njih kod mene pobjediti ?—onaj sinko kojega ćeš najviše hraniti !!!

vlač. Davor Lucacela

STRAŽARENJE KOD BOŽJEG GROBA U KLOKOTIČU

Selo Klokotič, postao je jedinstven u ove naše dane po tome što je jedini uspio sačuvati u ovim našim karaševskim selima jednu od najstarijih crkvenih tradicija, a to je stražarenje oko Božjeg groba, počevši od Velikog petka pa sve do ponoćne sv. Mise na Veliku subotu.

Žitelji Klokotića nazivaju današnje stražare Božjeg groba katana. Katane se biraju iz redova mladića koji su završili O. Š. pa sve do dobi kada se ide u vojsku; obučeni su u narodnoj nošnji, malo različitoj od svečane po tome što imaju crne vunene čarape navučene preko hlača do koljena, cipele i bijele lajbere (danas oni koji nemaju mogu posuditi iz Karaševa, od prijatelja ili rodbine koja još te lajbere ima).

Katane su danas samo simbolika prvobitnih stražara, koji su u prošlim vremenima bili primorani čuvati Isusov grob, kao vlastiti život. Ni sada nije lako mlad-

ima provesti toliko vremena u narodnoj nošnji, u šutnji i molitvi kod stražarenja Božjega groba. Ali, vjerujte mi, isplati se vidjeti ih takve bar jedanput godišnje, pogotovo one mladiće koji su vjerojatno bili u narodnoj nošnji samo na školskim programima i to u manjim razredima.

Tako obučeni, dolaze u crkvu na Veliki petak prije početka službe čitanja Muke Kristove (15:00) i ostaju sve do

navečer (21:00), mijenjajući stražu kod Božjeg groba svakih 15 minuta. Stražu sačinjavaju dva mladića i vođa koji je, po običaju, najstariji od njih i uvijek ide mijenjati svoje katane uz pratnju dvoje ministranata. Do Božjeg groba nose svoje drvene puške na ramenima, a dok tu stoje drže ih u rukama.

Nekada ih je bilo puno, a sada se jedva prikupe oko dvadesetak, tako da iste osobe moraju sve češće mijenjati svoje kolege, upravo zbog malog broja dobrovoljaca koji bi se obukli toliko sati u narodnu nošnju.

Na Veliku subotu, okupe se oko 15-16 sati, mijenjajući stražu isto kao i na Veliki Petak, sve do sv. Mise u 23:00, kad jedni od njih konačno mogu reći da su slobodni sve do iduće godine, a drugi da ne mogu više stražariti, jer godine brzo prolaze a njihovo je vrijeme isteklo.

Šteta bi bila da se ovakvi običaji puste uginuti, pogotovo kad su jedinstveni, jer su možda i oni, takvi kakvi su stigli do naših dana, prilika za pronalaženje dubljih korijena naših predaka, a zašto ne, i točnog porijekla mjesta s kojega smo morali doći u ove krajeve.

